

Μια τόσο ωραία οικογένεια

Πολύ καιρό ονειρευόμουν να έχω μια ωραία οικογένεια. Μια πραγματική οικογένεια, χαρούμενη, στέρεη σαν παλιό σπίτι, με τοίχους τόσο χοντρούς που ποτέ καμιά καταιγίδα δεν θα μπορούσε να κλονίσει.

Μια ωραία οικογένεια.

Με επτά αγόρια, όπως στο *Η Ρόζα και τα επτά ξαδέλφια της* που διάβαζα κρυφά, τα βράδια, κάτω από τα σκεπάσματά μου.

Μια ωραία οικογένεια.

Με τον μπαμπά να παίζει ποδόσφαιρο με τ' αγόρια, να τους διηγείται τη ιστορία της Γαλλίας σαν να τη ζει, να τους μιλάει για τα θαλασσοπούλια, τα δέντρα, τα μανιτάρια, αλλά και για τη ζωγραφική.

Ίσως, πολύ αργότερα, να είχαμε και ένα κοριτσάκι σ' αυτή την τόσο ωραία οικογένεια, για να δείξουμε ότι αγαπιόμαστε ακόμα, παρόλο που μείναμε τόσο καιρό μαζί. Ένα κοριτσάκι με μπούκλες στα μαλλιά, με τσιμπιδάκι, φατσούλα, μάτια ολοστρόγγυλα και κατάμαυρα. Ένα κοριτσάκι που θα 'μασταν όλοι ξετρελαμένοι μαζί του. Θα παίζαμε μουσική και θα 'λεγε κανείς ότι θα ζούσαμε για πάντα τρισευτυχημένοι.

Σ' ένα άλλο όνειρο, οδηγούσα ένα αυτοκίνητο, ήμουν γιατρός ή μπορεί και ντετέκτιβ, είχα δύο παιδιά και πάρα πολλά ζώα, αλλά ούτε ίχνος από σύζυγο.

Αυτό είναι και το όνειρο που έγινε πραγματικότητα.
Σχεδόν, τέλος πάντων.

Αφίξεις και αναχωρήσεις

Η Μικρούλα με τα ολοστρόγγυλα και κατάμαυρα μάτια έφτασε το Φλεβάρη. Ο μπαμπάς της, πάλι, έφυγε τον Απρίλη. Ή μάλλον, κάποια μέρα δεν επέστρεψε.

Ξαπλώνοντας εκείνο το βράδυ, βρήκα μια καρτ ποστάλ πάνω στο μαξιλάρι μου, ρεπροντιξιόν του δωματίου του Βαν Γκογκ στην Αρλ, που από πίσω είχε γράψει: «Απ' αυτήν τη στιγμή σου επιτρέπω να κοιμάσαι απ' τη μεριά μου».

Τον περίμενα ακόμα, κι έτσι δεν τόλμησα ποτέ...

Πράγματι, μας ξανάρθε ένα χρόνο μετά, ίσα-ίσα για να χαρίσει μια αδελφή στη Μικρούλα.

Μετά εξαφανίστηκε για ακόμη μια φορά για να μην ξαναγυρίσει ποτέ. Επέστρεψε στην Αμερική, απ' όπου καταγόταν και όπου το ζωγραφικό του ταλέντο θα αναγνωριζόταν επιτέλους αντάξια. Δεν μας ήθελε πια. Απλούστατα.

Η οικογένεια είναι πολύ βαρύ πράγμα όταν είσαι καλλιτέχνης, μου είπε.

Ωστόσο έσερνε στα χνάρια του το αγαπημένο του μοντέλο, μια νεαρότατη γυναίκα που τον ακολουθούσε με πρόδηλη ζέση. Και η οποία του ήταν αφοσιωμένη ψυχή

τε και σώματι πάνω από τέσσερα χρόνια, μου φανέρωσε μια φίλη που ήθελε το καλό μου.

Το βράδυ της αναχώρησής του, κοιμήθηκα από τη δική του μεριά.

Πρέπει να ξαναφτιάξεις τη ζωή σου!

Αν μπορούσα να επιλέξω τον καημό μου, θα είχα προτιμήσει, φαντάζομαι, να είμαι χήρα παρά χωρισμένη. Τουλάχιστον θα μου 'μενε η αγάπη. Θα μου 'κανε συτροφιά.

Κι έπειτα στις χήρες παραστέκονται, τις παρηγορούν, τις περιποιούνται.

Για τις χωρισμένες, μέχρι και σήμερα ακόμα, δυσπιστούν. Σχεδόν πάντα αυτές φταίνε. Οπωσδήποτε.

Γυναίκες με τέσσερα κουτσούβελα, αλλά χωρίς δουλειά, που τις εγκατέλειψαν για φρεσκότερη σάρκα; Δεν τους τον έκλεψαν, δεν υπάρχει ποτέ καπνός χωρίς φωτιά. Ένας δεσμός ίσως, ή άφησαν εντελώς τον εαυτό τους μετά τη γέννηση του τελευταίου μικρού.

Μια Πρωτοχρονιά, δύο μήνες μετά τη γέννηση του τρίτου τους παιδιού, ο σύζυγος μιας φίλης μου πήρε τη βαλίτσα του κι έφυγε, έτσι, ξαφνικά. Η κολλητή μου πρέπει να είχε ξεχάσει να βάλει μάσκαρα για να πλύνει τα πιάτα.

Τσάο, καλό βράδυ και καλή χρονιά! Καλά-καλά δεν είχε προλάβει να μαζέψει το τραπέζι της παραμονής.

Γυναίκες που έχουν διαλυθεί από τα χτυπήματα, τις

απιστίες, τις ταπεινώσεις και βρίσκουν μια τελευταία πνοή ζωής για να φύγουν; Να τες με την ταμπέλα της άστατης, της ιδιότροπης και φυσικά της εύκολης. Οι εγκαταλειμμένοι άντρες ξέρουν τόσο καλά να παίζουν το θύμα!

Φυλάξτε τους άντρες σας, κυρίες μου! Θα μπορούσαν κάλλιστα να σας τους κλέψουν αυτές οι παρδαλές, ικανές να ποδοπατήσουν την πουπουλένια οικογενειακή φωλιά και να συνθλίβουν μαζί της την ηρεμία των παιδιών.

Αρκετά!

Αν ξέρατε!

Χρειάζεται δύναμη για να ξεριζώσεις από μέσα σου μια αγάπη, έστω κι αν η φλόγα της σε σιγοκαίει. Για να μάθεις πώς να ξεαγαπάς. Μόνο και μόνο για να μην πεθάνεις.

Αυτήν τη δύναμη οι γυναίκες την φάχνουν πολύ μακριά, πολύ πιο πέρα από τον ίδιο τους τον εαυτό, για να σώσουν το τομάρι το δικό τους και των παιδιών τους.

Για να τους χαρίσουν μια πραγματική μαμά. Όχι ένα ράκος με κόκκινα μάτια, κολλημένο στα χαρτομάνηλά του, ένα ναυάγιο αφημένο στο κύμα, μαστουρωμένο με αντικαταθλιπτικά.

Φεύγουν επειδή επιλέγουν τη ζωή. Κακό είναι αυτό;

Κι εγώ ήθελα να φύγω, αλλά ο Καλλιτέχνης ήταν πιο γρήγορος.

Κουράστηκα πολύ να περιμένω. Με τσάκισε το να μην υπάρχω στο βλέμμα του άλλου παρά μόνο όσο κρατούσε το δείπνο με τους ενδεχόμενους αγοραστές των πινάκων του, οι οποίοι μου προκαλούσαν φόβο.

«Γνωρίζετε τη γυναίκα μου; Δεν καταλαβαίνει τί-

ποτα από ζωγραφική, αλλά παίζει πιάνο και λατρεύει το καλό κρασί!»

Χωρίς να υπάρχουν μάρτυρες έγινα και μέσα μου κουρέλι καθώς οι ολέθριες λέξεις έσταζαν το φαρμάκι τους. Λέξεις που αφήνουν αόρατες μελανιές. Λέξεις που σε κάνουν να ουρλιάζεις σιωπηρά. Από το πλήγμα των οποίων δεν συνέρχεσαι ποτέ τελείως.

Να φύγω για τη Μικρούλα και τη Νούμερο Δύο, τη μικρή της αδελφή.

Πήρα διαζύγιο από μια σκιά. Από μακριά. Αλλά είχε καιρό που δεν είχα πια σύζυγο, οπότε...

Ούτε πατέρας, ποτέ δεν υπήρξε πατέρας. Πιθανόν να φοβόταν πολύ να δοθεί.

«Πρέπει να ξαναφτιάξεις τη ζωή σου!» έλεγαν οι φίλοι κουνώντας απειλητικά τις ατζέντες τους που σφύζουν από μοναχικούς παντός είδους.

Ο χήρος που ζει με τη λατρεία της πολυαγαπημένης του, ο αμετανόητος εργένης, ο χωρισμένος που ζητάει σύντροφο για τον ζωολογικό κήπο, για τον βοτανικό κήπο, το τσίρκο ή τον κινηματογράφο, και ό,τι προκύψει, για κάθε δεύτερο Σαββατοκύριακο.

Πρέπει να ξαναφτιάξεις τη ζωή σου, άντε μπράβο!

Μα τη ζωή μας δεν τη σκίζουμε σαν να ήταν μια πολύ κακή σχολική εργασία. Χρατς! και τελείωσε, τα σβήνουμε όλα και ξαναρχίζουμε. Επιμελώς αυτήν τη φορά.

Λυπάμαι, φίλοι μου, για την ώρα προτιμώ να γράψω την εργασία μου μόνη μου μαζί με τα παιδιά μου.

Τραβήξτε το δρόμο σας. Και ελάτε αργότερα... ίσως.